

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Supremă de Justiție a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by the Supreme Court of Justice of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Suprême de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Alexandru Enache v. România - [16986/12](#)

Hotărârea din 3.10.2017 [Secția a IV-a]

Articolul 14

Legislația care permite suspendarea pedepsei cu închisoarea în cazul mamelor, nu și al taților cu copii mici: *nicio încălcare*

Articolul 8

Legislația care permite suspendarea pedepsei cu închisoarea în cazul mamelor, nu și al taților: *nicio încălcare*

În fapt – Reclamantul, condamnat la șapte ani de închisoare, a formulat două cereri privind suspendarea executării pedepsei. Acesta a susținut, în special, că avea un copil în vârstă de câteva luni pe care dorea să-l îngrijească. Totuși, cererile sale au fost respinse de către tribunale, care au considerat că suspendarea executării pedepsei, prevăzută de articolul 453 § 1 b) din vechiul Cod de procedură penală în cazul mamelor condamnate până la prima aniversare a copilului lor, era de o interpretare strictă și că reclamantul nu putea cere aplicarea acestei instituții prin analogie.

În drept – Articolul 14 combinat cu articolul 8

a) Dacă situația reclamantului era comparabilă cu cea a unei deținute care avea un copil mai mic de un an: În dreptul român exista un tratament diferențiat între cele două categorii de deținuți care aveau un copil mai mic de un an: pe de o parte, femeile, care puteau beneficia de suspendarea executării pedepsei, și, pe de altă parte, bărbații, care nu beneficiau de acest regim.

Instituția suspendării executării unei pedepse privative de libertate vizează în primul rând interesul superior al copilului, pentru a se asigura faptul că acesta primește atenție și este îngrijit în mod adecvat în timpul primului său an de viață; deși pot exista diferențe în relația lor cu copilul, atât mama, cât și tatăl îi pot acorda atenția necesară și îl pot îngriji. Mai mult, posibilitatea de a obține suspendarea pedepsei intervine până la prima aniversare a copilului și depășește consecințele sarcinii și ale nașterii.

Astfel, reclamantul poate pretinde că se află într-o situație comparabilă cu cea a femeilor deținute.

b) Dacă tratamentul diferențiat era unul justificat în mod obiectiv: Dispunerea suspendării executării pedepsei în cazul femeilor deținute nu constituia o procedură automată. Tribunalele interne efectuau un examen circumstanțiat al cererilor și le respingeau atunci când situația personală a petentelor nu justifica suspendarea executării pedepsei.

Dreptul penal român în vigoare la momentul faptelor le acorda tuturor deținuților, indiferent de sexul acestora, posibilitatea de a cere suspendarea executării pedepsei lor. Astfel, tribunalele puteau analiza dacă circumstanțele speciale care decurgeau din executarea pedepsei puteau avea consecințe grave pentru deținut, dar și pentru familia sau pentru angajatorul lor. Reclamantul însuși s-a prevalat de această posibilitate legală, însă dificultățile pe care le-a invocat nu se încadrau în categoria circumstanțelor speciale prevăzute de lege.

Este adevărat că progresul în favoarea egalității sexelor reprezintă astăzi un scop important al statelor membre ale Consiliului Europei, și că numai considerente foarte importante pot conduce la declararea compatibilității cu Convenția a unui asemenea tratament diferențiat.

Scopul normelor legale în discuție era să se țină cont de situațiile personale speciale, inclusiv de sarcina femeilor deținute și de la perioada care precedă prima aniversare a nou-născutului, având în vedere, în particular, relația specială dintre mamă și copil, în această perioadă. În domeniul special care vizează prezenta cauză, aceste considerente pot constitui o bază suficientă pentru justificarea tratamentului diferențiat de care a avut parte reclamantul.

Într-adevăr, maternitatea prezintă particularități de care trebuie să se țină cont, uneori cu ajutorul unor măsuri protectoare. Normele de drept internațional prevăd că adoptarea de către statele părți a unor măsuri speciale concepute să protejeze maternitatea nu este considerată un act discriminatoriu. Aceeași concluzie este valabilă pentru situația în care femeia este supusă unei măsuri privative de libertate.

În lumina celor menționate mai sus și având în vedere marja largă de apreciere pe care o are statul reclamat în acest domeniu, există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul legitim urmărit. Excluderea contestată nu reprezintă, așadar, un tratament diferențiat interzis în sensul articolului 14 combinat cu articolul 8 din Convenție.

Concluzie: nicio încălcare (cinci voturi la două).

Curtea a mai constatat încălcarea articolului 3 în privința condițiilor de detenție ale reclamantului.

Articolul 41: capătul de cerere cu privire la prejudiciul material suferit – respins; 4 500 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

(Vezi și *Petrovic v. Austria*, [20458/92](#), 27 martie 1998, [Nota informativă](#) ; *Konstantin Markin, v. Rusia* [MC], [30078/06](#), 22 martie 2012, [Nota informativă 150](#) ; și *Khamtokhu și Aksenchik, v. Rusia* [MC], [60367/08](#) și [961/11](#), 24 ianuarie 2017, [Nota de informare 203](#))